

Lipsite-s

Florinpaun

Să știi, de ți-am dat un nume de iubită,
Și-acea strânsoare chibzuită și vădită,
Nu-mi vin mai mult decât figura-ți trasă,
Pe care-am înțeles-o angelică de rasă.

Și-odată, de n-am stat separați o clipă,
Azi străzile-ocolind, de noi dar să fugim.
Acel chef țicnit, contagios ca și o gripă,
Purtării i-a vesti, a lui pildă că n-o știm.

Și de se-ntâmplă să ne trecem în priviri,
Dup-acele gânduri descheiate cu-nfocare,
Luând gerul și arșița pe-ncetele picioare,
S-arată goale și mai scurte, să le-admiri.

Ah, femeie, de mi-ai fost leacul durerii,
Cu tine nu-și mai ia a mea inimă cămin.
Tu vezi, rămase-s doar sfărâmele tăcerii,
Hotărâtele pierzaniei încarnate în destin.

Și-odată, de-am urmat cuvintelor și cărnii,
Acum disprețului, ce n-a fi a-i da de frână.
Și totuși, mai o zic, cu dor de inocența rănii,
Lipsite-s a ta ceartă și smucirile din mână!